

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio VI. An, & qualis infinitas visionis necessaria esset, & sufficeret ad
comprehensionem Dei ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

nempe per suos effectus, seu creaturas; præter hanc autem cognoscibilitatem Deus est ulterius cognoscibilis intuitivè, in se ipso, seu ex propriis terminis, quæ tamen cognoscibilitas non attingitur per eam cognitionem abstractivam creaturarum; ergo ex ea non sequitur, cognosci Deum, quantum ex se cognoscibilis est; consequenterque neque comprehendit.

104. Probatur secundò, quia nulla propositio, quæ habet medium à priori, aut est cognoscibilis ex suis terminis, dicitur comprehendit, quamdiu solum cognoscitur per fidem humanam, opinionem, aut medium solum à posteriori; siquidem prout sic cognoscibilitate sibi propriâ, & adæquatâ non cognoscitur; sed Essentia divina, sive Deus, quamdiu in se ipso non cognoscitur cognoscibilitate sibi propriâ, & adæquatâ, non cognoscitur, quantum cognoscibilis est, neque comprehenditur, quando autem cognoscitur ex cognitione illâ creaturarum in proprio genere non cognoscitur cognoscibilitate sibi propriâ, & adæquatâ, ut diximus; ergo &c.

105. Probatur tertio, quia cognitio comprehensiva creaturarum in Verbo habet annexam perfectionem cognitionem Dei, quam habet earum cognitio comprehensiva in proprio genere; siquidem illa est conjuncta cum cognitione intuitiva Dei, hæc autem cum abstractiva; sed ex illâ comprehensivâ creaturarum in Verbo non infertur comprehensio Dei, ut supra diximus; ergo neque ex hac in proprio genere.

106. Oppositum tenet P. Sal. 1. 2. tract. 2. d. 4. sect. 6. num. 104. & aliqui Recentiores: Pro quibus: Argues 1. Ex cognitione comprehensiva omnium creaturarum in Verbo sequitur comprehensio Dei; ergo etiam ex earum cognitione comprehensiva in proprio genere. Respondeo primò negando antecedens, ut patet ex supra & proximè dictis, ex quo potius confirmatur, quam infirmatur nostra doctrina. Respondeo secundò, dato antecedente, negando consequentiam; diversa ratio est, quia cognitio comprehensivè omnibus creaturis in Verbo, cognoscitur Deus intuitivè, & in se, sicque quantum cognoscibilis est, idèdque; comprehensivè: at verò cognitio in proprio genere, solum cognoscitur Deus abstractivè, & à posteriori; cognitio autem à posteriori & mediata, cum non sit cognitio rei, quantum cognoscibilis est, comprehensiva esse nequit.

107. Argues 2. Cognitis comprehensivè omnibus creaturis in proprio genere, necessariò debent etiam distinctè cognosci omnes partes virtuales, habitudines, & connexiones Potentiæ, Scientiæ, & exemplaris Divini, tam intensivæ, quam extensivæ; siquidem creaturæ ad omnes dictas perfectiones habent distinctos respectus; sed cognitio distinctè omnibus partibus virtualibus, habitudinibus, & connexionibus, tam intensivis, quam extensivis istarum perfectionum, ipsæ perfectiones comprehensivè cognoscuntur; ergo &c. Respondeo negando minorem: nam ad comprehensionem alicujus perfectionis Divinæ, v. g. Omnipotentis, satis non est, quod omnes ejus partes intensivæ, & extensivæ cognoscantur, nisi etiam cognoscantur cognoscibilitate sibi propriâ, conaturali, & adæquatâ, qualiter non perciperetur ex cognitione illa comprehensiva creaturarum in proprio genere, ut patet ex dictis.

108. Argues 3. Cognitio comprehensiva omnium creaturarum in proprio genere haberet claritatem & intensiorem infinitam; siquidem cum percipiat

Tom. 1.

objecta infinita clarè & distinctè, necessariò habebit claritatem, & intensiorem infinitam; nam cum singulæ perfectiones, quas attingit, suas habeant difficultates à potentia superandas, & prædictæ perfectiones, & illarum partes sint infinitæ, infinita egebunt claritate, & intensiorem cognitionis, ut attingantur; sed cum infinita claritate, & intensiorem cognitionis annexa est divina comprehensio, ut infra dicemus; ergo &c.

Respondeo data majori, negando minorem; neque enim quælibet infinita claritas, & intensiorem cognitionis est comprehensiva objecti, quod attingit, sed illa tantum, quæ illud attingit adæquatè, & quantum ex se cognoscibile est. Patet, quia licet cognitio per medium opinativum, aut à posteriori in infinitum crescat in claritate, & intensiorem, nunquam comprehensivè attinget objectum, quod est cognoscibile ex suis terminis, aut per medium à priori, quia ipsum non penetrabit, quantum ex se cognoscibile est, & cognoscibilitate sibi propriâ; ergo etiam licet cognitio creaturarum in proprio genere foret infinita in claritate, & intensiorem, nunquam foret comprehensiva Dei, quia semper respectu illius foret cognitio à posteriori, & non juxta cognoscibilitatem propriam ipsius Dei.

SECTIO VI.

An, & qualis infinitas Visionis necessaria esset, & sufficeret ad comprehensionem Dei?

110. **D**IFFICULTAS I. Utrum Visio comprehensiva Dei, si daretur, necessariò foret in se infinita? Affirmativè. Ita D. Thom. 1. part. q. 12. art. 7. P. Suar. in Met. d. 30. sect. 12. P. Vasq. 3. part. tomo 1. d. 46. P. Arrub. 1. part. d. 23. cap. 4. P. Sal. 1. 2. tract. 2. d. 4. sect. 6. P. Mol. P. Valent. & alii. Est communissima Sanctor. Patr. & Theologor. sententia. Probatur primò, quia tum Patres, tum Scholastici ex Infinitate Dei, & finitate creaturæ probant Incomprehensibilitatem divinam; ergo ad comprehensionem entis infiniti, qualis est Deus, videntur exigere cognitionem infinitam.

Probatur secundò, quia comprehensio in esse cognitio habet adæquationem cum objecto in esse cognoscibili; sed hujusmodi adæquatio dari nequit inter cognitionem finitam, & objectum infinitum, ut tale cognitum; ergo &c. Probatur tertio, quia quod plures perfectiones expresse, & distinctè penetrantur, eò visio est perfectior; siquidem in illis penetrandis plures superat difficultates, quarum quælibet in ipsâ cognitione novam arguit perfectionem; ergo si in objecto perfectiones distinctè, seu discretè cognitæ fuerint infinitæ, imò infinites infinitæ, infinita necessariò erit earum cognitio comprehensiva.

Difficultas 2. Utrum hæc visionis infinitas entitativa foret, & non solum objectiva? Affirmativè. Probatur primò, quia cognitio, quæ Deum attingeret comprehensivè, foret simpliciter infinita, ut patet ex proximè dictis; sed infinitas objectiva solum est infinitas secundum quid; reperitur enim in qualibet cognitione finita ad Deum terminatâ, quatenus respicit objectum infinitum; ergo &c.

Probatur secundò, quia cognitio, quæ accrescit ex eo, quod plura objecta, seu plures partes distinguit

T 2

distinguit in objecto; non augetur solum geometricè, sive secundum partes incertas, sed arithmetice, & secundum partes certas, ut ex probabiliori sententia suppono; ergo illa, quæ infinitas partes distinctè, & per modum plurium attingit, qualis esset illa, quæ Deum comprehenderet, infinita esset, non secundum quid, & objectivè, sed simpliciter, & entitativè.

114. Difficultas 3. Qualisnam foret hujusmodi infinitas entitativa visionis, quæ Deum comprehensive attingeret? Advertes triplicem considerari posse infinitatem entitativam, quarum qualibet potest in quæstione venire. Prima est infinitas extensiva, consistitque in eo, quod cognitio extendatur ad plures, & plures partes, sicque infinitas in objecto attingendas. Secunda est infinitas intensiva, consistitque in eo, quod cognitio habeat infinitos gradus certos, & determinatos intensivis. Utraque hæc infinitas est accidentalis; siquidem cognitioni est per accidens, & accidentale attingere plures, aut pauciores partes: habere plures, aut pauciores gradus intensivis. Tertia est essentialis, sive in essentia ipsius visionis, quam variat, ita ut si poneretur in Visione Beata, eam faceret specie diversam ab aliis visionibus, quæ de facto dantur. Difficultas igitur est, quænam ex his infinitatibus necessaria sit, & sufficiat ad comprehensionem Dei, si hæc admittatur? Sit ergo:

115. Dubium 1. Utrum ad comprehensionem Dei sufficeret infinitas extensiva? Negativè. Ita *P. Soar. tomo 1. in 3. p. d. 26. sect. 3.* quatenus hujusmodi infinitatem extensivam Visionis Beatæ impossibilem credit. Probatur primò cum aliquibus Recentioribus: quia in Visione Dei nulla potest dari extensio entitativa; ergo à fortiori neque entitativa infinite extensa; ergo cum hæc sit impossibilis, neque requiritur, neque sufficit ad comprehensionem Dei.

116. Probatur antecedens, quod solum eget probatione, quia nullum datur principium, à quo desumi possit prædicta extensio visionis; neque enim potest desumi à subjecto, ut patet; neque ab objecto primario, quod indivisibile est; neque à secundario; siquidem hoc sub eadem ratione indivisibili attingitur, quæ est Essentia; neque ab ipsa Visione; siquidem illius partes neque indivisibiles, neque divisibiles esse possunt; non apparet à quo, vel quo principio inter se uniantur ad unam aliquam entitatem integrandam; ergo &c. Hæc tamen probatio, cum solum probet, si probat, impossibilem esse extensionem aliquam in visione, parum videtur probare conclusionem, in qua supposita possibilitate Visionis infinitæ in extensione, quæritur: an hæc sufficeret ad comprehensionem Dei? Unde melius:

117. Probatur secundò, quia cognitio infinite extensiva solum inserviret ad attingendas omnes partes virtuales divinarum Attributorum; consequenterque quidquid est in Deo formaliter & eminenter; sed hoc non sufficit ad comprehensionem Dei; siquidem, ut supra diximus, Beatus attingens in Verbo omnes creaturas possibles haberet visionem infinite extensivam, utpotè attingens infinita possibilia, & infinitas perfectiones Dei habentes connexionem cum infinitis possibilibus, & tamen Deum non comprehenderet, utpotè quem adhuc non cognosceret, quantum ex se cognoscibilis est; ergo &c.

118. Oppositum tenent *P. Gil. tomo 2. tract. 9. cap. 2. & tract. 10. cap. 4. P. Sal. 1. 2. tr. 2. d. 4. sect. 3. n. 29. & sect. 4. 5. & 6. P. Albertin. q. 4. Theolog.*

ex 1. princip. num. 20. quatenus de facto in Visionibus Beatorum admittunt majorem aut minorem extensionem, quam si crederent infinitam, cum alioqui ponant comprehensionem objecti in cognitione attingente distinctè omnia quæ sunt in objecto, procul dubio illam judicarent sufficientem ad comprehensionem Dei: pro quibus:

Oppones: Major extensio visionis sufficit, ut in Deo distinctè videantur plures illius perfectiones, tam primariæ, quam secundariæ; consequenterque plures creaturæ in eis contentæ; ergo infinita visionis extensio sufficit ad omnia, quæ sunt in Deo, distinctè percipienda; sed cognitio distinctè omnibus quæ sunt in Deo, manifestè sequitur ejus comprehensionis; ergo ad comprehensionem Dei sufficit infinitas extensiva visionis.

Respondeo negando minorem, ut enim detur comprehensio objecti, debet hoc cognosci, quantum ex se cognoscibile est, sicque juxta exigentiam suæ propriæ cognoscibilitatis; licet igitur per visionem extensivè infinitam attingeretur distinctè quidquid est in Deo, cum adhuc non attingeretur tanta expressione, & claritate, quantâ postulat cognosci, adhuc non comprehenderetur.

Dubium 2. Utrum ad comprehensionem Dei sufficeret infinitas Visionis intensiva, qualis haberetur per infinitos gradus certos & determinatos visionis intensivæ? Negativè. Ita *Durand. in 4. dist. 49. quæst. 4. num. 8. Mayron. in 1. dist. 2. q. 4. art. 1. P. Soar. lib. 2. de Attrib. cap. 26. num. 20. & tom. 1. in 3. part. d. 26. sect. 3. P. Sal. 1. 2. tract. 2. d. 4. sect. 5. num. 74. P. Albertin. q. 5. & 6. Theolog. ex 1. princip. & alii Recentiores*, quatenus absolute docent, majorem intensivam visionis nihil conducere ad plura videnda in objecto, sed ad eadem videnda, licet intensiori claritate; ergo si major intensio non sufficit ad videnda in Deo plura; neque infinita sufficit ad illius comprehensionem. Adhuc tamen ex illis.

Probatur primò, quia intensio de se solum dicit majorem perfectionem formæ in subjecto, servatâ eadem perfectione individuali, & habitudine ad objectum; ergo licet in infinitum augeatur, nunquam visionem augebit quoad representationem plurium ex parte objecti; consequenterque ad illius comprehensionem non sufficit.

Probatur secundò, quia Deus cognoscit plures, imò infinitos gradus intensivis visionis, qui efficiendo diversas tantum numero visiones, terminari possent ad idem numero objectum, eodemque potest unire in unam, eandemque visionem ejusdem objecti secundum easdem illius omnino rationes cognitæ; sed hoc posito, objectum eodem modo, & secundum easdem perfectiones penetrabitur, secundum quas antea cognoscebatur, licet intensiori visione, & non secundum plures; ergo licet Visio Dei in infinitum augeatur, non idè videbit in Deo plura; consequenterque ad illius comprehensionem non sufficit.

Probatur tertio, quia voluntas potest intellectum applicare, & aliquando de facto applicat ad apprehendendum idem objectum intensius, quin rationes aliquas de novo apprehendat: Similiter idem objectum visibile prius distinctè cognitum, accedente novo, & intensiori lumine, intensius, & clariùs videtur, quin in eodem novit plures partes apparent; ergo sola intensio visionis, etsi infinita non conducit ad plures perfectiones

Etiones videndas in objecto; consequenterque neque ad comprehensionem Dei.

125. Probatur quartò, & efficacius ex nostris principiis, quia ad comprehensionem Dei requiritur cognitio, quæ adæquetur exigentiæ cognoscibilitatis illius, ut ex definitione comprehensionis, & ex supra dictis constat; sed visio, licet infinitè intensiva, non adæquaretur cognoscibilitati divinæ; siquidem hæc, sicut est objecti, quod est in se actus purissimus, ita postulat cognitionem, quæ talis sit, ac proinde diversæ speciei ab ea, quæ de facto datur; infinitas autem intensiva visionis, cum sit ei accidentaliter, non variat ejus speciem; ergo hæc non adæquaretur divinæ cognoscibilitati; consequenterque non sufficeret ad comprehensionem Dei.

126. Oppositum tenent Richard. in 3. dist. 14. art. 1. q. 4. Lycher. ibid. q. 1. ad finem. supplem. Gabr. in 4. dist. 49. q. 3. art. 2. conclus. 4. Palat. conclus. 2. Sor. quest. 3. art. 1. conclus. 1. Ferrar. 3. contr. gent. cap. 56. §. Pro solutione. P. Mol. 1. p. q. 12. art. 8. d. 2. ad 1. P. Sal. 1. 2. tract. 2. d. 4. sect. 6. n. 99. & 100. P. Gil. tom. 2. tract. 9. cap. 13. & alii: pro quibus:

127. Objicies 1. Non magis requiritur ad comprehensionem Dei ex parte luminis concurrentis ad visionem comprehensivam, quam ex parte ipsius visionis comprehendens; sed lumen gloriæ infinitè intensum, si daretur sufficeret ad producendam visionem comprehensivam Dei, ut docent communiter Theologi; ergo etiam sic sufficeret infinitas intensiva visionis. Respondeo data majori, & minori, negando consequentiam; diversa ratio est, quia lumen sufficiens ad comprehendendum Deum deberet esse proportionatum visioni illius comprehensivæ: Unde sicut hæc, si foret comprehensiva, mutaret speciem, ita etiam illam mutaret lumen, quod tali comprehensioni inserviret: at verò intensio, cum major, aut minor sit accidentaliter, etiam si sit infinita, non faciet neque visionem, neque lumen diversæ speciei, ut diximus; sicque non sufficeret ad comprehensionem Dei.

128. Objicies 2. Quò magis intenditur visio objecti corporalis, in quo sunt partes de novo distinguibiles, eò plures partes de novo internoscuntur, ut experientia constat, & docet P. Vasq. 1. p. d. 47. cap. 6. fine; ergo etiam quò magis intensiva fuerit Visio Beata, eò plures perfectiones in Deo attinget; sed hæc sunt in infinitum distinguibiles; ergo si visio in intensione infinitè accrescat, omnia quæ sunt in Deo distinctè cognosceret; consequenterque dabitur perfecta, & absoluta comprehensio Dei. Respondeo dato in totum argumento, negando consequentiam quoad ultimam partem, nam, ut sæpe diximus, ad hoc ut Deus totus, & totaliter cognoscatur, sicque comprehensive, debet juxta exigentiam suæ propriæ cognoscibilitatis cognosci, ut autem prout sic cognoscatur, non satis est, cognosci secundum omnes perfectiones quas continet, sed ulterius requiritur, quod cognoscatur tantà distinctione, & claritate, quantà postulat cognosci; hæc autem dari nequit in visione solius infinitatis intensivæ, ut patet ex dictis.

129. Instabis: Pro ratione majoris intensiois speciei visibilis, aut lucis corporalis, cognoscuntur plures partes in objecto visibili; constat enim, quò magis ad objectum visibile accedimus, eò nos plures in eodem partes distinguere, quas tamen ex majori distantia solum confusè, & per modum unius attingebamus; ergo pro ratione majoris intensiois augeri poterit cognitio beatifica quoad rationes objecti cognitivi in infinitum, ita ut evade-

re possit comprehensiva Dei. Respondeo negando consequentiam quoad ultimam partem, ut patet ex proximè dictis.

Dubium 3. Utrum data infinitate intensivâ Visionis Beata, & quod hæc sufficeret ad comprehensionem Dei, necessariò hæc sequatur ad illius positionem? Dico 1. In facta suppositione de lege ordinaria semper cum infinitate intensivâ Visionis Beata conjuncta esset Dei comprehensio. Ita videntur sentire Doctores proximè citati n. 126. Probatur primò eisdem rationibus, quibus ipsi probare intendebant suam sententiam.

Probatur secundò, quia Visio Increata quoad perfectionem objectivam correspondet propriæ perfectioni intensivæ, seu veluti intensivæ virtuali; utraque enim est infinita, sicque comprehensiva; ergo etiam nostra creata, si sit infinitè intensiva, quoad rationes in objecto cognitivas propriæ intentioni correspondebit, saltem de potentia ordinaria, sicque utraque erit infinita, & comprehensiva.

Probatur tertio, quia magis Beatis infunditur à Deo de lege ordinaria majus, seu intensius lumen proportionatum majori gratiæ, in qua decedunt; sed magis Beati plures vident creaturas in Deo, ut omnes fatentur; ergo cum intensius lumen intensiorem visionem producat, cum intensiori visione de lege ordinaria stat plurimum Visio in Deo; ergo cum visione infinitè intensiva stabit necessariò de lege ordinaria infinitorum visio, sicque comprehensiva ipsius Dei.

Dico 2. In facta suppositione de potentia absoluta stare posset Visio Dei infinitè intensiva, quin esset illius comprehensiva. Videtur de mente Doctorum, quos supra citavimus num. 121. & specialiter indicatur à P. Sal. 1. 2. tract. 2. d. 4. sect. 6. num. 99. quatenus asserit ad comprehensionem Dei non satis esse claritatem visionis infinitam, nisi sit summa, & omnibus modis infinita. Probatur primò eisdem rationibus, quibus supra citato loco nostram probavimus sententiam.

Probatur secundò, quia cognitio, nulla facta mutatione in terminatione ad objectum, potest de potentia Dei absoluta in infinitum intendi; siquidem eadem conclusio demonstrabilis; idem principium notum ex terminis; & eadem cognitio definitiva alicujus objecti, potest à Deo intendi in infinitum, quin ratione talis intensiois nova ratio menti appareat; ergo de potentia Dei absoluta potest Visio Beata habere infinitatem intensivam, quin plura in Deo attingat, sitque illius comprehensiva.

Probatur tertio, quia ex comprehensione solius Omnipotentia divinæ, vel cujuscunque alterius Attributi, potest Visio Beata infinitam habere intensioem; siquidem cum quodlibet Attributum sit omnibus modis infinitum, infinita eget intensione, & claritate, ut comprehendatur; sed cognitio, etiam comprehensiva unius Attributi, saltem de potentia absoluta, stare potest sine comprehensione totius divinitatis; sicut in creatis stare potest comprehensio unius proprietatis sine comprehensione totius naturæ creatæ; ergo &c.

Probatur quartò, quia ad cognoscendam quamlibet infinitatem determinatam creaturarum, nempe Angelorum in Verbo, requiritur infinita intensio, & claritas visionis, ut patet ex dictis; sed cognitâ unâ aliquâ infinitate in aliquo certo genere, non statim videntur omnes aliæ infinitates, seu creaturæ in aliis generibus; ergo data infinitate intensivâ visionis absolutâ Dei, non statim neces-

sariū sequitur illius comprehensio.

137. Dubium 4. Utrum ad comprehensionem Dei, si daretur, necessaria foret infinitas essentialis in visione, ita ut hæc necessariū foret alterius speciei ab illis, quæ de facto dantur? Sententiam affirmativam sequuntur *Ledesm. de Divin. perfect. quest. 2. art. 8. ad 7. Cabrer. 3. p. q. 10. art. 1. d. 1. conclus. 4. & ad 5. & d. 2. ad 3. P. Albertin. q. 4. Theolog. ex 1. princip. an. 14. colligiturq; ex P. Soar. tom. 1. in 3. part. d. 26. sect. 3. §. Sed nihilominus, & §. Ex his ergo.*

138. Probatur primò, quia ad comprehensionem Dei, si daretur, non sufficeret infinitas visionis intensiva, neque extensiva, ut patet ex supra dictis; sed alia non superest præter essentialem, ut constat; ergo hæc necessaria foret. Secundò, quia visio illa suapte naturā attingeret Deum, quantum ex se cognoscibilis est; atqui, non ratione intensificationis, aut extensionis, sed solius suæ entitatis in ordine ad proprium objectum, quod nulli alteri cognitioni creatæ, aut creabili competeret; ergo necessariū foret infinita quoad essentiam, & ab aliis diversa in specie; consequenterque hæc necessaria foret, & sufficeret ad comprehensionem Dei.

139. Negativam sententiam defendunt *D. Thom. 3. contr. gent. cap. 55. & 1. p. q. 12. art. 7. Caiet. ibid. Carthusian. in 4. dist. 49. q. 4. quest. 2. Abul. in cap. 5. Matt. q. 42. Zumel. 1. p. q. 12. art. 7. Pesant. ibid. P. Mol. ibid. art. 7. §. In hac ergo, & alii. Probatur primò, quia ad Visionem Dei comprehensionem satis est visio accidentaliter infinita, nempe quoad infinitatem intensivam; ergo necessaria non esset infinitas essentialis.*

140. Probatur secundò, quia si daretur lumen infinitè intensum, id satis foret ad producendam effectivè Visionem Dei comprehensionem, ut docent Authores cit. sed lumen infinitè intensum solum ad summum produceret visionem in intensione, non verò in essentia infinitam; ergo hæc necessaria non foret, sed illa sufficeret ad comprehensionem Dei; consequenterque non esset alterius speciei ab aliis visionibus, quæ de facto dantur: quod adhuc ulterius:

141. Probatur tertio, quia maior, vel minor intensio, aut extensio in quantitatibus, vel qualitatibus naturalibus, etiam si in infinitum augeatur, non causat distinctionem specificam, ut ex Philosophia suppono; ergo neque illam causabit intensio illa infinita, quæ dabitur in visione comprehensiva Dei.

142. Probatur quarto, quia huiusmodi Visio in eo distingueretur ab aliis, quæ de facto dantur, quod per illam attingerentur per modum plurium & distinctè omnes omnino perfectiones, & habitudines divinæ, quæ tamen per visiones de facto solum attinguntur confusè, & per modum unius, ut patet ex supra dictis; sed quod per unam visionem plures perfectiones Dei, vel creaturæ distinguantur, quam per aliam, dummodò omnes simul, & per modum unius cognitionem terminent, non sufficit ad distinguendas visiones in specie, ut patet ex supra dictis, cum de distinctione specifica visionum egerimus; ergo &c.

143. Utraque sententia est probabilis, neutra tamen, ut proponitur mihi placet: Prima, ut probabilior, cum addito tenenda, nempe, infinitatem essentialem visionis requiri quidem ad comprehensionem Dei; & sufficere, si supponamus per eam constitui visionem ipsam in eodem genere abstractionis à materia cum objecto cognoscibili, nempe cum Deo, ita ut maneat actus purissimus in ratione cognoscitivæ, sicut talis est Deus in ratione cogniti.

144. Prima pars patet ex dictis, & fundamentis adductis pro prima sententia affirmativa: Secunda pars, quod solum sufficiat in facta suppositione, manifesta est ex iis, quæ supra diximus, quando de ratione fundamentali, & radice Divinæ Incomprehensibilitatis latè egimus: Et hæc de Divina Incomprehensibilitate, totaque Materia Visionis Beatificæ in maiorem Dei gloriam, & Beatissimæ Virginis Mariæ laudem dicta sufficiant, faciat ille, & postulet hæc, ut in hoc sæculo, in quo per speculum, & in ænigmate ipsum videmus, ita curramus, ut in altero facie ad faciem cum Angelis comprehendamus.

